

VUILWASSENEN

Luister hier naar 'Tussenin' van Brihang.

© 2026, Dempsey Hendrickx, Bruno Claeys en Pelckmans Uitgevers
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: An Eisendrath – Studio Anorak

Illustraties: Bruno Claeys

Vormgeving: KaaTigo

D/2026/0055/359

ISBN 978 94 6530 621 6

NUR 283

THEMA YFB, YFQ, YFS, YFV, 5AR, 5AL

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

instagram.com/dempsey.hendrickx

instagram.com/brunoclaeys

VUILWASSENEN^{√3}

het geheimst van de vierzeventjes

Dempsey Hendrickx

Met illustraties van Bruno Claeys

P E L C K M A N S

VOORVERHAAL

Voor woorden schrijft men vaak een voorwoord, daarin wordt woord voor woord verteld wat er vooraf is gegaan. Want geen enkel verhaal heeft echt een begin of een einde, het is een middenin. Het heeft wel een **VOORVERHAAL**, zoals het verhaal van kleine Fred die in zijn kindertijd ontdekt dat er iemand is die de fantasie uit de hoofden van volwassenen filtert. Voor wat? Dan moet je dat verhaal lezen.

En dat voorverhaal heeft een **NAVERHAAL**. Het verhaal van Noor die de Witwaswezens ontdekt. Wezens die de leugens uit de kleren van volwassenen wassen.

Na wat? Dan moet je dat verhaal lezen.

Maar dat naverhaal is nu het voorverhaal geworden van dit verhaal. Voor sommigen is dit boek dan weer het naverhaal van het vorige verhaal. Het hangt er allemaal van af wat je al gelezen hebt. Er is geen

voorschrift om deze reeks boeken te lezen. Want elk voor- of naverhaal mag ook gewoon... een verhaal zijn. En anders moet je maar verhaal halen bij de schrijver. Misschien maakt die nog een naverhaal, zodat dit boek ook weer een voorverhaal wordt.

WAAR HAALT HIJ HET TOCH!?

Ver, waarschijnlijk.

We zullen voorverhalen en naverhalen even in het verleden laten en kijken naar wat op ons afkomt.

Voor wat? Dan moet je dit verhaal lezen.

HOOFDSTUK 1

KOFVIESBONEN

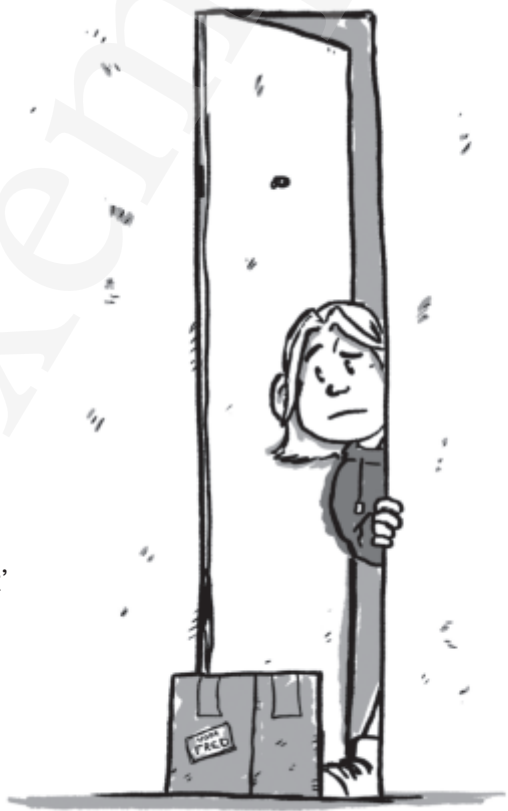
De bel gaat voor de tweede keer. Nog voor het scheepsrecht wordt, dondert Noor als een berggeit de trap af. Waarschijnlijk is haar papa Fred voor de zoveel-plus-eenste keer zijn sleutels vergeten. Met een grote afsprong slaat ze de laatste drie treden over en zet ze een eindspurt in richting de voordeur. Net voor de 'TRINK' zijn laatste 'i' heeft bereikt, gooit Noor de deur open.

'Geit gebeld?!' roept ze in de verwachting Fred voor haar te zien staan. Maar er staat niemand voor de deur. Vreemd, denkt ze terwijl ze de deur dicht doet. Haar blik zakt en botst op een bruin kartonnen pakje dat op de dorpel staat. Bij haar weten kunnen pakjes niet aanbellen. Ze leunt door de deuropening naar buiten in de hoop een glimp van de aanbeller op te

vangen. Links is er helaas niemand te bespeuren, rechts ziet ze enkel een man met een hond, die net op dat moment een kakje doet. De hond. Niet de man. Hij bukt om het kakje op te rapen. De man. Niet de hond. Noor bukt ook, om het pakje op te rapen. Ze leest in grote letters : ‘

VOOR FRED

Terwijl ze met het pakje terug de gang in wandelt, valt de deur achter haar in het slot. Wie heeft aangebeld en dit pakje achtergelaten? Ze was er nochtans van overtuigd dat het haar papa was, want die ging naar de galerij van Jules ‘WilleKeunst’ om te horen of zijn vernissage daar kan plaatsvinden. Een tijdje geleden heeft

Fred beslist om niet voor grijs werk te kiezen, maar kleur te bekennen en volop voor het leven van kunstenaar te gaan. Meer bepaald, schilder. Om zijn werk extra in de verf te zetten houdt hij binnenkort een vernissage. Hij heeft een grote ruimte gehuurd om daar al zijn beste werk op te hangen, dat hij vervolgens hoopt te verkopen.

Noor ziet de kelderdeur wagenwijd openstaan.

Misschien is Fred al terug thuis en druk in de weer om zijn schilderijen af te werken.

Nu niet als een berggeit, maar eerder als een muilezel, sleurt ze de doos van de keldertrap af.

PAPA, ER IS EEN PAKJE VOOR JOU!

Geen reactie.

Ook in de kelder is er niemand. Noor ziet enkel wat schilderijen uitgestald staan tegenover hun wasmachine. Ze zet de doos op de machine en is nu wel heel benieuwd wat er in de doos zit. Ze ruikt eraan. Een licht gekarameliseerd en bijna nootachtig aroma dringt door het karton.

BAH

die doos ruikt naar...

‘Wat heb jij daar vast?’ zegt Fred,
die langzaam van de trap komt.

‘Was jij niet bij Jules?’ schrikt Noor op.

‘Ik ben net terug, hij heeft mij helpen berekenen hoeveel schilderijen ik moet verkopen om wat winst te maken.’

‘En...?’

‘Wel, laten we zeggen dat ik nog goed moet doorwerken tegen de opening. En anders zal ik weer grijs moeten gaan.’

Noor weet maar al te goed wat 'grijs gaan' betekent. Dat hij terug naar zijn oude grijze job gaat, alle kleur in zijn leven verliest en niet gelukkig is. Dat wil ze niet meer meemaken, een ongelukkige papa.

'Jammer van de *Schilderatuur Snobsidies* die je niet hebt gekregen.'

Fred had een aanvraag ingediend, maar hij heeft helaas geen steun voor zijn expo gekregen. Dus probeert hij het maar allemaal zelf te doen!

'Geld maakt niet gelukkig! Hoewel ze wel dezelfde eerste drie letters dragen, focus ik liever op "*ukkie*" zijn!' glimlacht Fred terwijl hij met zijn hand over Noors hoofd wrijft en er een kusje op geeft.

'Dit pakje belde trouwens net aan de voordeur.'

'Pakjes kunnen toch niet aanbellen?'

'Dat dacht ik dus ook, maar er stond niemand. Dus het moet het pakje wel zijn geweest', knipoogt Noor.

'Er staat geen afzender op, enkel dat het voor jou is.'

'Dan zullen we eens kijken, misschien is het een pakje boordevol "*ukkie*".'

Fred neem de achterkant van een penseel, duwt het in een kleine opening van het kartonnen doosje en peutert zo de bovenkant los. Echt geduldig is hij nooit

geweest. Hij scheurt er stukken karton af en dan kijken ze in de doos...

‘Koffiebonen?’

Noor trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Waarom stuurt iemand jou koffiebonen? Jij drinkt toch altijd jouw koffie in de Kornel?’

In het doosje zit ook een briefje. Daarop staat geschreven: ‘Schilder met een kwakje verf en je penseelstreel, met deze koffie word je *drekt* wakker en wordt alles één geheel.’ Het briefje is niet gesigneerd. Fred draait het om en ook op de achterkant staat geen naam vermeld. ‘Hmmm’, zegt hij bedenkelijk.

‘Van wie zou dit kunnen zijn?’ vraagt Noor.

‘Misschien iemand die wil dat ik doorwerk, en geen

tijd verlies met koffie halen?’ mijmert Fred terwijl hij aan de koffiebonen ruikt.

Behalve tegen Noor is er maar één iemand tegen wie Fred heeft durven te praten over zijn aankomende expositie.

Polly

Polly huurt al een tijdje een appartement boven de Kornel. Elke keer dat Fred een cappuccino gaat drinken, ziet ze hem passeren en blijven ze hangen voor een babbeltje. Eerst was het gewoon bijpraten over hun schooltijd in de ‘Krijttijd’, daarna meer over het leven. Over haar nieuwste boek. Over zijn nieuwste schilderij. Over haar lievelingseten. Over zijn favoriete plek om op reis te gaan. Over. Ja, waar praten volwassen mensen eigenlijk heel de tijd over? En zo lang? En...

‘... wat denkt mevrouwtje dat ze van plan is?’

Fred ziet Noor aan de deur van de wasmachine hangen.

‘Ik ga een bezoekje brengen aan de

WitWasWezens

Misschien hebben zij via het wastrommelvlies iemand horen praten aan de deur?’

‘Hier heb ik even geen tijd voor, we zullen later wel uitvissen van wie dit pakje komt. Momenteel kan ik alle tijd en rust gebruiken om nieuwe schilderwerken te maken. Trouwens, zou jij niet beter dat nieuwe stuk van Franz nog wat oefenen? Wie weet wanneer je nog eens een optreden mag geven, je kan daar beter klaar voor zijn!’

Noor probeert nog in alle talen een slimme list te verzinnen, maar haar papa heeft gelijk, al lijkt hij haar ook om een andere reden af te willen leiden. Raar. Maar goed. Haar nieuwe pianojuf heeft haar partituren van Liszt gegeven, die ze nog moet inspelen op haar piano. ‘En dan kan ik weer fier luisteren zoals ik bij elk optreden doe.’

Fred duwt Noor richting de trap.

HUP HUP vooruit met de geit!

Noor transformeert weer van ezel naar berggeit en beklimt de trap. Fred haalt een oude koffiemachine vanonder het stof. Hij maalt de gekregen koffiebonen. Filtert ze met warm water. Slurpt van het warme zwarte goud en staart met grote open pupillen naar een nieuw, leeg canvas.

Hij blijft wachten op inspiratie, grijpt zijn penseel en blijft staren. Na een tijdje geeft hij op. Slurpt zijn koffiekop leeg. En beslist om naar de printshop te gaan om te informeren hoe hij zijn flyers kan printen. Dat doet Fred wel vaker als hij geen inspiratie vindt. Een goedkoop excuus zoeken om niet te werken.

HOOFDSTUK 2

HISTORY

Het gele potlood in Noors hand krast nu al tien minuten op het blad, het pianospelen had ze namelijk al snel opgegeven. De cirkel waarmee ze begonnen is, is ondertussen geëvolueerd naar een *Beerachtie bosbessenbeest*. In haar hoofd krast dan weer de vraag waarom Fred zo mysterieus deed over de afzender van het pakje. Ze zag in zijn ogen dat hij aan iets of iemand aan het denken was.

Was ze maar een doelgerichte detective.

Was ze maar een hardhorige helderziende.

Was ze maar een speurende sint-hubertushond.

Was.

WAs.

WAS!

Het potlood verdwijnt al snel weer in haar pennenzak en Noor volgt haar neus richting de badkamer. Ze snuffelt in de wasmand naar een ongewassen Fred-shirt. Grist een willekeurig blauw shirt uit de hoop, eentje dat blijkbaar vol inktvlekken hangt. Waarschijnlijk het shirt dat papa aanhad toen hij aan

het sukkelen was met hun printer om de flyers voor zijn expo mee te printen. Helaas kreeg hij hem niet meer aan de praat en morste hij alle inkt op zijn shirt. Daardoor moet hij nu in een copyshop al de flyers en posters drukken. En als Noor het juist heeft, hoorde ze hem net naar daar vertrekken.

Voorzichtig sluipt ze de trap af richting de kelder. Het kelderlicht is uit. Geen papa te bespeuren. Trippelend daalt ze de keldertrap af met het shirt op haar linkerschouder gedrapeerd. De schilderijen die voor de wasmachine staan, zet ze zorgvuldig tegen de muur recht tegenover de machine. Nog eentje tegen het bureau ernaast en een ander op de grond tegen het rek vol met potten verf.

Na al die jaren hangt de deur van de wasmachine een beetje scheef en moet ze er altijd even aan trekken om hem open te krijgen. Met voldoende kracht en een stevige ruk krijgt Noor het wasmachinedeurtje open. Ze steekt haar hoofd erin en haar schouder zonder shirt, dat heeft ze nu stevig vast in haar rechterhand. Ze kruipt de machine in. Haar hoofd begint te tolleren, haar lichaam voelt aan alsof ze valt en komt dan zoals elke keer neer met een...

‘Waaaaaaas!’ roept Dork dorkenthousiast
en vliegt Noor om de hals.

‘Waswas waaaaswas waswas wasss.’

‘Ik weet, het is al even geleden, maar euh...’

‘Ique hoor aan de klanque van je intonatie dat je niet
gewoon komt spelen, maar ons weer nodig hebt?’
komt Dirque ertussen.

‘Klopt, papa heeft een mysterieus anoniem pakje
gekregen...’

Maar dan.

Het licht gaat uit.

De spot gaat aan.

Dark stapt naar voren.

